

Но никой не може да отрече, че въ много други случаи той показва милозливо сърце, помага и услужва съ каквото може. А Богъ държи точна смѣтка не само за лошото, но и за доброто. „Той е, който ще ни съди“ заключи въ ума си попъ Стефанъ, погледна още веднажъ къмъ веселата навалица въ двора на Вълчана и тръгна да си ходи.

Изведнажъ му дойде на умъ за иконата, която Вълчанъ искаше да подари на черквата. Сега, когато хората поемаха добрия пѣтъ на сговора и на труда, нѣмаше да бжде злѣ да обърнатъ очитѣ си и къмъ Бога. Ето най-сгодното врѣме да се направи нѣкое подаяние, да се разгласи и посочи за примѣръ. Вълчанъ бѣше готовъ да стори това, иконата отколѣ вече бѣше поржчана. Но дали е готова? Дали дѣдо Недко бѣше работилъ поне нѣщо? Попъ Стефанъ не знаеше. Въпрѣки всичкитѣ си обѣщания и клетви, още на другия день слѣдъ като се прѣнесе въ черковния килеръ, дѣдо Недко отново се пропи. Той не удържа думата си и по-късно, когато вече бѣше ходилъ въ града, донесе боитѣ си и се готвѣше да се залови за работа. Напиваше се сега дори по-често и по-злѣ, отколкото по-рано. Попъ Стефанъ му се кара, моли го и го увѣщава. Нищо не помагаше. Иконописецътъ се разкайваше най-искрено, плачеше прѣдъ него, цѣлуваше му ржка, вричаше се, че вече нѣма да пие и ще работи. А на другия день той се напиваше. Попъ Стефанъ се отчая, махна ржка и остави опърничавия старецъ на волята му.

Веднажъ той бѣше го срѣщналъ на улицата. Дѣдо Недко бѣше толкозъ много пиянъ, че не можеше вече да върви, пълзѣше по ржцѣтъ си или пѣкъ се държеше за дуваритѣ и за плетищата. Изцапанъ, чорлавъ и нечистъ, той бѣше изгубилъ всѣки човѣшки видъ. Попъ Стефанъ мина покрай него безъ да му продума, безъ да го погледне дори. Но дѣдо Недко го забѣлѣза, опрѣ